

gjort det med velberaad Hu, og det af to Grunde. Jeg ved af Erfaring, at der er Tusinder af mine Standsfæller, som have den samme saglige Opfattelse af dette Spørgsmaal, som jeg har tilladt mig at have, og jeg tvivlede ikke paa, at naar jeg drog det frem, saa skulde det ærede Medlem nok ved sin Optraeden komme til at bevise, at for ham har dette Spørgsmaal, saa vel som alt andet, kun været Storpolitik. Det er navnlig det, som jeg vil advare imod lige over for de Savntag, som nu Moderationens Førere, ogsaa i denne Sal, have givet denne Landbo-bevægelse, som rejser sig, og som gennem sine Ordførere først og fremmest hævder, at den ikke vil have med Storpolitik at gøre. Som et glimrende Vidnesbyrd i det Stykke kan det ærede Medlem henholde sig til sin egen Partifælle fra Odder (Leth-Gæspensen). Det forekommer mig, at han gav en artig Lektion forleden Dag, da han havde Ordet. Jeg fremdrog det altsaa, fordi jeg ikke tvivlede paa, at det ærede Medlem ved sine Udtalelser nok skulde bevise, at hele denne Sag for ham kun havde været Storpolitik; han kan nu ikke tænke sig andet, naar der kommer et stort Spørgsmaal op, end at det absolut maa og skal være Storpolitik. For mig har det været Saglighed først og sidst, og jeg henviser i det Stykke til mine Udtalelser, som det ærede Medlem og andre Medlemmer den Dag i Dag kunne læse i Rigsdagstidende. Jeg hævdede den Gang skarpt og bestemt, at dette Spørgsmaal er ingen Partisag eller politisk Sag, men et økonomisk Spørgsmaal, aldeles bortset fra Politik og aldeles bortset fra Partierne, hvad der ogsaa viste sig derved, at Medlemmerne af de forskellige Partier indbyrdes havde forskellige Opfattelser af det. Desuden var der en Henføgt til, som jeg havde med at drage det Spørgsmaal frem. Jeg tænker, at ærede Medlemmer kende et gammelt Mundheld, der siger, at man kan sige en Usandhed saa længe, at man selv kan komme til at tro paa den, og navnlig har jeg hørt, at d'Hrr., der vare med mig i Smørspørgsmaalet, bestandig have gaaet med den Usandhed og forklaret, at det, vi paa vor Side vilde, det var, at vi vilde hindre Smaafolk i at faa et billigt Næringsmiddel. Maa jeg bede d'Hrr. vise mig et eneste Vædringsforslag, under Debatten i denne Sag, der gaar i den Retning. De tre Spørgsmaal, der hovedsagelig vare oppe den Gang, vare Farvespørgsmaalet, Blandingspørgsmaalet og Udførselsforbudet (S. Førgensen: Rent Land!). Hvor var der Vædringsforslag i den Retning? Det var altsaa ikke uden Grund og med velberaad Hu, at jeg netop rejste dette Spørgsmaal.

Denne Historie er jo løben rundt gennem de forløbne Aar, at vi vilde forbyde Folk at faa et billigt Næringsmiddel. Hvad Blandingsparagraffen angaar, maatte det ærede Medlem til Dels give sig, og taktet være det ærede Medlem fra Skive (Dalsgaard), maatte han fuldstændig give sig lige over for Farveparagraffen, som for Resten har vist sig praktisk at være et Udførselsforbud, men Udførselsforbudet lykkedes det ærede Medlemmer at faa stemt ud. Naar de nu ville slaa sig paa, at de vilde unde Smaafolk et billigt Næringsmiddel, hvorfor i al Verden stemte de da ikke for, at vi skulde beholde det her i Landet? Det forekommer mig at være den bedste Maade til at faa et billigt Næringsmiddel, at det blev forbudt at føre denne vestlige Maritet af Kunstsmør ud, saa var det maaske blevet saa meget billigere. Det lykkedes det dem at faa til at falde, men denne Vædring blev foreslaaet af mine nærmeste Meningsfæller — jeg selv var ikke Medlem af Udvalget — den blev udstemt, men jeg kan ikke se rettere, end at vi maa antage, at Probuftet havde været billigere endnu, dersom vi havde faaet et Forbud. Hele dette Spørgsmaal beviser, i Særdeleshed efter at jeg har hørt det ærede Medlem, at for ham har det fra først til sidst været Storpolitik, for mig var det Saglighed, og det har det været for Tusinder af mine Standsfæller, og vi have ikke kunnet forstaa det ærede Medlem den Gang, lige saa lidt som jeg har nogen rigtig Tillid til hans Agrarvenlighed nu, naar jeg sammenligner den med hans Optraeden den Gang.

Det næste Spørgsmaal, jeg skal nævne, er den lille Sag om Skolefondene. Ja, den har jeg virkelig været med til at drage frem paa mange Møder paa Landet i Sommer, og jeg skal heller ikke glemme den i Aar, det kan det ærede Medlem og hans Venner være forsikrede om, og jeg har gjort det af følgende Grunde. Eigesom Højre for nogle Aar siden egentlig havde tilegnet sig al Fædrelandskærligheden saaledes, at, naar man ikke var enig med dem om alle deres Befæstningsanstalter og Militærvæsen, var det Bevis for, at man manglede Fædrelandskærlighed, saaledes vide vi alt for godt, hvorledes de moderate alene have forpagtet Forhandlingspolitikken; det er det, de navnlig gennem deres Presse og deres Udtalelser stadig fremhæve, at der ingen Forhandlingspolitikere er her i Landet andre end dem. Saa er det, jeg har tilladt mig at fremdrage et saadant lille ubetydeligt Spørgsmaal. Vi have jo hørt det her ogsaa, at vi andre ere Kjøbenhavnere og Europæere, og at vi allerhelst skulde vises ud til det